

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1276 Usque Ad Annum 1312

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1766

VD18 90118251

§. 16. Capitur Ptolemais: terra sacra amittitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67012)

Sæcul. XIII. Fratrum Minorum Ragulæ residentium
 A.C. 1291. illam habeas ratam, volumus, ac electum
 deinde consecres. Dabat 11 Junii an.
 Baudrand. 1291. Sub nomine Savæ intelligo Sappam
 Albanæ modo in dirutis cæmentis
 jacentem fuis.

§. XVI.

*Capitur Ptolemæis: terra sacra
 amittitur.*

J. Villani
l. 7. c. 138.
S. Anton.
hist. to. 3.
p. 231.

M. S. Victorin.
n. 974.

Occupatio Ptolemaidis & ruina Christianorum in Palæstina Papæ urgentiora brevi negotia faceſſebant. Cum post jacturam Antiochiæ, Tripolis, Tyri, cæterarumque urbium, quas Christiani Latini in Syria habuerant, ad solam urbem Ptolemaidem redacti essent, hæc populo ac viribus magnopere augebatur. Reges Hierosolymæ ac Cypri, Princeps Antiochiæ, Comites Tyrius & Tripolitani, Hospitalarii Templarii que Equites, Legati Papæ, sacri milites Franciæ Angliæque Regum sumptibus sustentati, ibi omnes residebant, ita, ut tribunalia judicio capitali prædita, quorum alia aliis obnoxia haud erant, septendecim numerarentur: quæ res confusionem pariebat magnam. Postquam Rex Henricus cum Kalauno Elalio Sultano Ægyptio fecerat inducias, Ptolemaidem venerunt mille sexcenti circiter

circiter armati tum peregrinantes, cum Sæcul. XIII.
 capientes stipendia, qui se a Papa mis- A. C. 1291.
 sos dicebant, nec adstrictos ad inducias
 sine se initas: nulloque relicto rationi
 loco expilabant ac perimebant omnes
 Musulmannos, qui pacti fide nitentes
 Ptolemaidem alimenta, aliaque venalia
 deferebant. Exhibant etiam explicatis
 cum signis (nam urbs eos sine gravi pe-
 riculo retinere haud poterat) & in vici-
 niam excurrentes diripiebant enecabant-
 que plurium pagorum incolas.

Sultanus re comperta ad eos, qui
 præerant urbi, Legatos misit, qui pete-
 rent injuriarum compensationem, atque
 ut ad ipsum ex induciarum violatoribus
 aliqui mitterentur plectendi. Ptolemai-
 dis incolæ in diversas abibant senten-
 tias, quid respondendum esset: & qui-
 dam asserebant, Christianos ex more
 tam antiquo, ut ejus principium igno-
 raretur, servare inducias cum ethnicis
 non teneri amplius, siquis maximorum
 non teneri amplius, siquis maximorum
 cis mare Principum non alienum esse ju-
 dicaret eas rumpere: hos vero, de qui-
 bus ageretur, venisse a Papa totius or-
 bis Christiani capite. Itaque Sultano Sannit. p. 230
 excusationes solum afferebantur. Qui-
 bus haud contentus mense Octobri an.
 1290 validum ducebat exercitum, Chri-
 stianos Latinos, quotquot in Syria resta-
 rent, deleturus. At in via mortuo suc-
 cessit

Hist. Eccles. Tom. XXII.

Y cessit

Secul. XIII. cessit filius suus Calil, alio nomine Mele-
A.C. 1291. feraf. Hic insistens patris vestigiis ad

p. 231.

Ptolemaidem oppugnandam centum sexaginta millia hominum, ac sexagies mille equites admovit 5 Apr. 1291. Henricus Cypri ac Hierosolymæ Rex 4 Maji attulit suppetias equitum ducentorum, & quingentorum peditum. Interim ethnici aggressiones semper urgebant suas: & tandem die Veneris 18 ejusdem mensis tam violentum fecere impetum, ut intrarent urbem & caperent.

Nang. Chr.
1290.

Obsessorum copias promovebat Magister templi ad hostes repellendos, & fortiter pugnans occubuit. Christiani plerique ad mare, quod habebant liberum, aliqui in templum confugiebant. Rex Henricus noctu se committens mari cum iis, quos adduxerat, & cum ter mille aliis turpem arripuit fugam. Patriarcha Nicolaus, qui obsessos ad defensionem strenue stimulaverat, invitus a suis rapiebatur in lembum, quo propinquam triremem attingeret: sed præ charitatis ardore tot homines in naviculam admisit suam, ut nimio oppressa pondere demergeretur. Sic obiit Latinus Hierosolymæ Patriarcha ultimus, qui ibi locorum resideret: nam illi, quibus Summi Pontifices per intervalla hanc tribuerunt sedem, solum ejus titulum habuere. Erat Ptolemaide monasterium celebre

Pagebr.
to. 14.
Prælim.
n. 272.

celebre Virginum S. Claræ, quarum Antistita Saracenos esse in urbe audiens convocatis in senaculum cunctis fororibus, Filiæ meæ! ajebat, contemnamus hanc vitam, ut nos corpore animoque puras Sponso servemus nostro! facite, quod me agere videbitis! Mox sibi abscidit nasum, & faciem sanguine coepervit: ejus exemplo reliquæ vultum variis secabant modis. Saracenos cœnobium strictis ingressos ensibus in stuporem rapuit hoc spectaculum: horrore postea in rabiem verso singulas trucidarunt. Idem Fratribus Minoribus factum.

Generatim Christianorum occurrentium plerisque cæsis Musulmanni reliquos sine sexus vel ætatis discrimine omnes in captivitatem abstraherent, ita, ut sexagies mille tum cadavera, tum mancipia recenserentur. Urbem, ex quo totius Orientem inter ac Occidentem commercii centrum fuerat, immensis refertam opibus expilabant primum, tum incendebant quatuor in locis; mœnia, turres, templa, domosque diruebant. Hoc Ptolemaidis excidio juste punita reputabantur incolarum corruptissimorum, qui inter Christianos fuerint, flagitia, præsertim impuritas utriusque sexus.

Eodem die, quo capta est Ptolemais, Tyrri relicta urbe sua fugerunt mari. Incolæ

Sæcul. XIII.
A.C. 1291.

Antonin.
to. 3. p. 782.
Vading.
1291. n. 1.

VIII.

annus
1291. p. 111

1291. p. 111

Sanus. p. 231

Y 2

colæ

Sæcul. XIII. colæ Beryti protinus se dediderunt. De-
A.C. 1291. nique Christiani Latini amiserunt, quidquid
 in illa regione habebant reliquum. Eo-
 rum, quibus fuga salutis fuit, major pars
 insulam Cyprum petiit. Hic erat finis
 bellorum pro comparanda vel recipienda
 terræ sacræ possessione, quæ ducentos
 fere annos duraverat.

p. 232.

§. XVII.

*Alphonso Arragonum Regi mortuo
 succedit Jacobus.*

*Mariana
 lib. 14. c. 14.*

*Indic. Arog.
 p. 139. 140.*

Priusquam Papa hujus jacturæ nun-
 cium acciperet, immo antequam ea
 contingeret, inter Aulam Gallicam &
 Arragoniam conflata erat pactio de Sici-
 lia. Nam ineunte Februario duo Pa-
 pæ Nuncii Gerardus ac Benedictus Ta-
 rasconem venerant, ubi aderat Rex Si-
 cilix Carolus cum Legatis Philippi
 Pulchri & Alphonfi Regis Arragonum.
 Pacti conditiones erant, ut Alphonfus
 Romæ per Legatum præteritæ contuma-
 ciæ veniam rogaret; ut Ecclesiæ Ro-
 manæ tributum triginta unciarum auri,
 a proavo suo promissum solveret; ut va-
 lida cum classe terræ sacræ suppetias i-
 ret; ut inde redux matrem Constantiam
 & fratrem suum Jacobum ad abdican-
 dam Siciliam adstringeret; ac severo e-
 dicto cunctos Arragonios pedites equi-
 tesque